01/04/2020

“Σαν το σιτάρι στο κόσκινο!”

/ Γνώμες

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών και Νιγρίτης κ. Θεολόγου

“Σίμων, Σίμων, ο Σατανάς σας εζήτησε για να σας κοσκινίσῃ όπως το σιτάρι. Εγώ όμως προσευχήθηκα για σένα, για να μη σε εγκαταλείψῃ η πίστις σου, και συ, όταν ποτέ επιστρέψῃς, στήριξε τους αδελφούς σου” (Λκ.22,32).

Σκοτάδι πυκνό σκέπασε τον κόσμο. Σκοτάδι απαράκλητο, σαρωτικό της υψηλοφροσύνης μας. Δοκιμασία δυσβάστακτη που σαν φωτιά ακράτητη απειλεί τον κόσμο ολόκληρο. Έργο του πονηρού, παραχώρηση του Θεού; Ανερμήνευτες οι βουλές του Κυρίου! Βεβαία όμως η αγάπη Του. Την ώρα του μεγάλου πειρασμού, όπου μικροί και μεγάλοι δοκιμαζόμεθα μοναδική καταφυγή μας η προσευχή του Χριστού. “*Εγώ προσευχήθηκα για σένα…*” διαβεβαιώνει όλους μας ο Χριστός.

Για να μην κλονισθούμε και πέσουμε. Για να μην παρασυρθούμε από το ορμητικό ρεύμα της αγωνίας που σαρώνει ψυχές. Για να μην συντριβούμε στις μυλόπετρες του φόβου και της απελπισίας. Η παρούσα ώρα του ψηλαφητού σκότους είναι η ώρα της δυνατής προσευχής. Της καρδιακής προσευχής. Της προσευχής στο προσωπικό μας ταμείο. Πρωτίστως όμως στο ιερό θυσιαστήριο. “*Ει γαρ ενός και δευτέρου προσευχή τοσαύτην ισχύν έχει, πόσον μάλλον η τε του Επισκόπου και πάσης της Εκκλησίας; (Αγ. Ιγνατίου Αντιοχείας, Προς Εφεσίους*

). Ο κοινωνικός αποκλεισμός και η ανερμάτιστη πνευματικώς εσωστρέφεια δεν θα βοηθήσουν. Το κράτος λαμβάνει υγειονομικά μέτρα και καλώς πράττει, έχει ευθύνη! Τα σεβόμεθα και τα ακολουθούμε με σχολαστικότητα. Έχουμε και εμείς ευθύνη!

Δεν πρέπει όμως να παραθεωρηθούν η ψυχή και οι ανάγκες της. Αυτή θα κρατήσει τελικώς τον άνθρωπο όρθιο. Όποιοι δεν το καταλαβαίνουν ματαιοπονούν, δέροντες τον αέρα. Αλλά και οι αντοχές μας δοκιμάζονται αυτή την ώρα. Μήπως είμεθα εμείς δυνατώτεροι του πρωτοκορυφαίου; Μήπως ο Θεός απέστρεψε παιδαγωγικώς το πρόσωπό του για τούτο και ο φόβος εβασίλευσε στην γη; Ποιός δεν το σκέπτεται αυτό, έστω και αν δεν το ομολογεί; Μας κοσκινίζει ο σατανάς τούτες τις ώρες. Ποιός δεν το νιώθει; Ελπίδα μας η προσευχή του Χριστού, του " προσφέροντος και προσφερομένου Χριστού". Η λειτουργική προσευχή της Εκκλησίας μας. Τα ιερά θυσιαστήρια δεν πρέπει να παύσουν να λειτουργούνται.

Με την Θεία Ευχαριστία αγιάζεται και στηρίζεται ο άνθρωπος και ο κόσμος ολόκληρος. "*Σπουδάζετε πυκνότερον συνέρχεσθαι εις ευχαριστίαν Θεού και εις δόξαν. Όταν γαρ πυκνώς επί το αυτό γίνεσθε, καθαιρούνται αι δυνάμεις του σατανά και λύεται ο όλεθρος αυτού."(Αγ. Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, Προς Εφεσίους).* Οπλισμένοι λοιπόν με την προσευχή του Χριστού, όπως αυτή φανερώνεται, ενεργείται, γνωρίζεται και βιώνεται μέσα από το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας να κρατήσουμε την πίστη μας δυνατή και την αγάπη ενεργή. Με την πίστη που νικά τον φόβο (Α΄ Ιω. 5,4) και την αγάπη που πλαταίνει την καρδιά να στηρίξουμε "εαυτούς και αλλήλους".

Ο Κύριός μας, απευθύνεται αυτές τις κρίσιμες ώρες σε όλους μας. Και σε εμάς τους λειτουργούς Του, τους ταπεινούς διαδόχους του ποτέ δειλιάσαντος Πέτρου. Και εμάς κοσκινίζει δυνατά ο διάβολος. Ζυγίζει και μετρά την πίστη μας! Η Εκκλησία μας δεν επιθυμεί στείρες και ανωφελείς αντιπαραθέσεις. Είναι συνεργατικά παρούσα. Μετρά τα λόγια της και αισθάνεται το ύψος της ευθύνης της. Πανανθρώπινη η απειλή, αναγκαία περισσότερο από κάθε άλλη φορά η ενότητα. Αμέριστα και συντεταγμένα την προσφέρει η Εκκλησία μας μαζί με τον σεβασμό της στην τεράστια προσπάθεια που γίνεται και στον τόπο μας. Τα θυσιαστήρια όμως δεν πρέπει να παραμείνουν ανενέργητα. Λύση μπορεί και πρέπει να βρεθεί. Λύση λειτουργική και ασφαλής. Καταφυγή μας ας γίνει η προσευχή του Χριστού. Καθήκον μας παντοτινό ο στηριγμός των αδελφών μας. Δύναμή μας η πίστη αλλά και η εμπιστοσύνη στον Θεό.